

SEN O ZABUDNUTEJ RÍŠI

Stanislav Hoferek

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2021)	Stanislav Hoferek

O knihe

Piata kniha zo série Sen je tu. A spolu s ňou veľa dľažobných kociek, QR kódov a najrôznejších fantasy i nie celkom fantasy nezmyslov. Vyrazte spolu s hlavným hrdinom na epický quest!

Ako vždy, v tejto knihe má každá kapitola jednu normostranu. Celá kniha má presne 30 000 znakov vrátane medzier, takže sa dá ľahko prečítať. Môže zabaviť každého, bez ohľadu na vek, náboženstvo, ideológiu, PIN, obľúbenú vifonku, harmoniku, šialené sny a podobne. Nemôže chýbať bohyňa rozvodov.

1) Fantasy je trochu iná realita

Čítam noviny. Cítim sa ako zastaralé individuum, ktoré ešte nevie, že všetko je na internete. Zároveň je všetko pravda, s výnimkou toho, čo pravda nie je. A do internetu sa všetci vyznajú na jednotku, až na výnimky. Výnimka ako som ja. Zapnem, urobím základné veci a idem od toho preč. V snoch chcem mať čokoľvek, len nie počítače a všetky tie technické zlepšováky, ktoré poznajú malé deti oveľa lepšie ako ja. Som nevyspatý a v snoch by som mal radšej bláznivú, nelogickú krajinku, než len stereotypnú prácu s ešte stereotypnejšou dopravou do práce.

Kde to... zase som? Nepanikár, máš dlhodobu divné sny. Ale zatiaľ v žiadnom neboli draci hrajúci na harmonikách. Samozrejme tí draci nie sú zosúladení, hrajú niečo celkom iné a celkom inou rýchlosťou. Znie to ako hrozná hudba, ale... hroznejšie. Draci pôsobia pri hre na harmoniku mimoriadne netaľentovane, a to mi

niečo hovorí, že draci by mali ovládať hudobné nástroje výborne, i keď na to nemajú prsty.

Vlastne, nie všetci draci hrajú na harmonike. Jeden drak, alebo skôr dračica, nesie divnú tabuľku. Na nej je napísané Dungeon, tier 7, upgraded. Spell immunity. Všetci veľkí politickí hráči majú svoju imunitu, ale drak? Nevie čarovať, tak to ani neviem preveriť, ale prečo som dokelu práve v takejto krajine? A kto vytvára harmoniky pre draky? Keby som sa aj s niekým chcel rozprávať, nepočul by som ho. Stále tu hrajú všetky tie harmoniky nejakú strašnú, depresívnu melódiu, ktorú musel jej autor napísať keď ho žena vymenila za bezrukého míma niekde na mínovom poli. Z drakov cítim síru, nedostatok osobnej hygieny a z niektorých aj z polovice strávenú princeznú. Moment, nie princeznú, ale princa. Tu mi niečo nesedí. Určite som sa dostal do veľmi šialeného sna, kde budú niektoré veci naopak a iné tu budú chýbať ako soľ. Alebo budú prevyšovať?

2) Dragonrider Santa Claus

Samozrejme, kde sú okrídlené draky, tam sú aj jazdci na drakoch. Veľké, drsné bojovníčky sa niekde stratili, ale ostáva jeden chlapík, ktorý tu alebo vôbec nepatrí, alebo patrí až priveľmi. Oblečený v červenom hrubom kabáte, ozdobený roľničkami a so svojim ozrutným zadkom sedí na drakovi, ktorí má akýsi melancholický pohľad. Ten hovorí všetko. Santa, ako som toho človeka hneď pomenoval, má ohromné vrece, ktoré je kvôli šetreniu asi stokrát opravované a aj tak je deravé. Vzorne však nesie červenú vlajocku, že má nadrozmerný náklad. Sú to darčeky? Možno. Každopádne nevidím do vnútra, takže môžem vidieť len to, čo vypadáva. Čuduj sa svete, vypadávajú predlžovačky. Čo robí ten Santa, prepája svet? A ak niekto v strede púšte prepne to červené svetielko, tak potom čo? Bude polovica sveta bez elektriny?

Za normálnych okolností by som pýtal autogram a možno by som mu aj poďakoval za roky dobrej práce, ale niečo mi hovorí, že k nemu nemám ísť. Vtip je v tom, že má draka oblepeného tvármi rôznych, často úplne odlišných politikov. Horší sú medzi dobrými a ešte horšími. Čo to má byť? Má od každého peniaze? Ani jedna hlava tam nie je dvakrát. Komunisti, fašisti, strany jedného muža a jedinej nie veľmi rozumnej myšlienky. K tomu samozrejme má na sebe kompletne plagáty a tak má na sebe dátum najbližších volieb asi všade, ešte aj na intímnych partiách. Chudák drak. Kde sa poškrabe, tam narazí na niekoho, kto je síce hlúpy či nepríjemný, ale už pár centimetrov tým nesprávnym smerom vie tragédiu ešte zvýrazniť.

Pýta sa ma, či viem, kde sú toalety pre mužov a kde sú toalety pre drakov mužského pohlavia. Hovorím, že nemám ani najmenšie tušenie, ale pravdepodobne stačí sledovať predlžovačky. To je dobrý trik, len neviem, či posledný kúsok nie je niekde namontovaný o žltú ponorku na prechode.

3) Scenár to začína kazit'. Alebo zlepšovať.

Tie harmoniky sú horšie ako vuvuzely na futbale. Furt to nejaký drak naťahuje. Už som počul Schindlerov zoznam zahraný na harmonike, melódiu z Teleshoppingu i chybové hlášky, ktoré dostávali egyptania pri stavbe pyramídy. Moment, toto je väčšia sprostosť ako minule. Nie som zamilovaný alebo tak niečo? Najradšej by som sa prefackal...

Ešte som ani nedokončil myšlienku a už sa ku mne rúti princezná. Nie je to warrior princess ako Xena, ale akýsi základný model. Teraz určite v scenári príde zaľúbená scéna, kde budú všetci mlčky sledovať dvojicu mladých, abnormálne krásnych ľudí... teda kým niektorý z drakov nezačne robiť harmonikové sólo na 12 minút, pričom preberie všetky oktávy.

Zdraví ma. Ukazuje mi povolenie na pobyt vo fantasy svete, ktoré vyprší ešte dnes. Jej jedinou záchranou je vraj niekto, kto si od nej kúpi origami za dva centy. Teraz mi blúdi v hlave celkom slušný neporiadok s myšlienkami. Čo je to origami? A ako musí nejaké dielo vyzeráť, aby malo hodnotu presne 2 centy? Ani jeden, ani tri, ale presne dva? Nenápadne sa pozerám do vrečka a vyťahujem plameňomet kráľa Artuša. Niečo mi hovorí, že

plameňomet a origami nie sú tí najlepší kamaráti. Podávam jej ho s tým, že mince nemám, ale toto má väčšiu hodnotu. Tak to vymeníme. Výdavok vyriešime niekde v hoteli, ubytovni či v nejakom luxusnejšom skalnom previse.

Princezná ďakuje a zisťuje, čo táto zbraň dokáže. Krajina sa mení na spúšť a draci, ktorí nikdy nevideli otvorený oheň a spoliehali sa skôr na indukciu, odlietajú. Každý berie svoju harmoniku a tí najsilnejší odnášajú aj svoje malé dráčiky, ktoré ešte nedokážu lietať.

Hovorím tej princeznej, že plameňomet je nebezpečný, ale neverí ani slovo. Granátomet od svokry je nudný a robiť plamene je pre COOL ľudí, ktorí sú IN a ktorí majú oheň v žilách a žily doničené ohňom.

4) Origami za dva centy

Nedá mi to nespýtať sa, čo za dielo to vlastne táto osôbka vytvorila. Ukazuje mi malú jednocentovku vyrobenú z origami. Mikroskopicky krpaté detaily sú neuveriteľne nádherné. Na jednej strane je nápis 1 cent, na druhej je Pražský hrad. Moje mozgové závitky majú kdesi zapísané, že v Česku nie je Euro, ale majú vlastnú menu. Na druhej strane, toto je fantasy. A keď môže Santa lietať na drakovi, tak môže niekto aj predávať jednocentovku urobenú ako origami za dva centy.

Tu bude nejaký ekonomický vynález. Kto by dal dvojnásobnú sumu? Samozrejme že sumy v centoch sú nepodstatné a keby ma poprosil niekto o dvojcentovku, tak mu dám aj dve. Ale musí pekne poprosiť. Tu bude zádrhel, ktorý sa bude týkať egoizmu, finančnej stability, dôvery, charity a tomu, čo sa anglicky povie greed a netuším, ako sa to povie v mojej rodnej reči. Egocentrizmus? Egoizmus? Nie... chamtivosť! To je ono! Zosobnená chamtivosť by asi povedala, že dať niekomu dva centy a dostať jeden cent je nedostatočne chamtivé... a teda zlé. Alebo dobré? Strácam sa. Už som ako Waldo. Kto ma nájde?

Vravím jej, že to jednoducho kúpim. Plameňometom. Alebo si to odpracujem. Prípadne nazbieram lúčne kvietky aj s lúčnymi koníkmi, predám to za Bitcoin, tie za vrecia s múkou a tie zas za centy. A pôjde to. Odpovedá, že to potrebuje hneď. Tak sa nič nedá robiť. Prehrabávam moje päťcentovky v peňaženke a po chvíli úsilia som jej našiel aj dva centy. Hneď mi vďačne vypísala príjmový doklad a objala ma.

Pýtam sa na meno, na čo mi odovzdáva na liste QR kód. Vraj už nemá rada analógových mužov. Priznávam, že to jednoducho neviem prečítať a asi som analógový po rodičoch. Na to mi dáva pozvánku na akýsi kurz čítania QR kódov. Na QR kóde. Fasa. Cítim sa, ako keď som nemal k počítaču pripojenú klávesnicu a mal som stlačiť F1 na pokračovanie.

5) Vykupujem staré kožky, perie, staré batérie a medené káble

Neveriacky sa dívam na príjmový doklad, keď tu vidím, že tá slečna beží preč, ako keby išla hľadať včerajší deň. Ostávam tu sám. Ak nerátam drakov, ktorí majú rozhodne hudobný hluch.

Z čista jasna som si povedal, že idem aj ja skladať origami. Moje ruky sú však akési drevené a mohlo by to súvisieť s tým, že som to nikdy nerobil. Urobím lietadlo, ktoré nelieťa. Aj lodičku, ktorá pripomína veľmi zlú verziu Titanicu a rozhodne nepláva tak ako by mala. Ale obyčajnú jednocentovku? Zvlášť, keď sa majú rušiť? To nedám. Stavím sa, že niekde bude QR kód s kompletnými inštrukciami, ako urobiť z papiera elektrický Betlehem.

Stretávam zvláštneho chlapíka. Je mladší ako ja, plný síl, ale je mimoriadne vyčerpaný. V potoku umýva hrnce, naberačky, všetky možné taniere a neviem čo všetko ešte. Kolekcia, aká by stála dosť veľa aj na Aliexprese. Prihovorím sa mu, však prečo nie?

Pýtam sa ho, či nemá špeciálne vzdelanie v odbore origami, keď tu umýva riady. Odpovedá, že má a načierno vyrába elektrické Betlehemy. Vraj najlepšie idú v lete, keď je menšia konkurencia. Je však viazaný na prácu v kuchyni, lebo je chlap. Samozrejme som zvedavý, prečo nejde na nejakú mimoriadne dôležitú vojenskú výpravu, ale to vraj nemôže. Taký je zákon. Chlapi sú v kuchyni pri sporáku. A nemajú volebné právo. Hneď mi to pripomenulo poľský film Sexmisia. Povedz heslo!

Navrhol som mu zmenu. Že bude vykupovať. On sa na chvíľu zamyslel, nechal taniere taniermi a začal pokrikovať: Vykupujem staré kožky, perie, staré batérie a medené káble! Som zvedavý, kam to ďalej posunie. Alebo žeby začal recyklovať staré batérie? Z dvoch starých batérií urobí tri nové. To by bolo pekné od neho. Priamo kúzelné. Jasné, čo ak by som doniesol domov kúzelníka, ktorý je zameraný na ekologické výzvy 21. storočia? A nezľakol by sa Slovenska?

6) Epický quest

Dávam si quest. Len tak, sám sebe. Nepotrebujem na to žiadnu NPC postavu. Úloha je jednoduchá. Potrebujem so sebou dostať do reálneho sveta kúzelníka, ktorý pozná plasty, najrôznejšie chemické zlúčeniny, vyzná sa v ekonomike i ekológii a nie je mu cudzie 21. storočie. Ani krajiny, v ktorých bol dlhodobo a neúspešne zavádzaný komunizmus.

Teraz by som mal začať hľadať. Ale... kde? Toto je fantasy krajina, nie obchodné centrum s veľkou a podrobnou mapou. Moment. Ten chlapík, čo zbiera úplne všetko a robí to už asi 3 minúty, tam má možno mapu. Pravdepodobnosť asi tak jedna k miliarde, čo by ale vo svete plnom fantázie mohlo stačiť. Idem za ním a pýtam sa ho na mapu. Hovorí, že nie. Zatiaľ žiadna mapa nebola. A to vykúpil lístky na klasickú hudbu do prvého radu. Pozerám názov skladateľa. Nejaký... QR kód? Tak fajn. Zase som v háji.

Na druhej strane je to fantasy a ja som zo súčasnosti. Čo ak spojím logiku obidvoch svetov? Ak niekto dokáže urobiť origami s akýmkoľvek motívom, prečo neurobiť čítačku QR kódov? Jednoducho ho tam vsuniem a monochromatický displej z

elektronického papiera mi to prečíta hlasom Microsoft Filip. To je spojenie. Je to tak hlúpe a primitívne, že by to ani náznakom nemalo fungovať. Čo znamená, že to fungovať bude! Výborne!

Vyjednávam kšeft s tým chlapíkom. Ja budem za neho chvíľu umývať riad, zatiaľ čo on bude skladať z papiera nejaké technické čudo. Beriem do ruky tanier, po ňom druhý... a on mi hlási, že sa to nedá. Vraj potrebuje zohnať Pepsi Max. Product placement ešte aj v zozname požadovaných vecí? No pekne. A načo má slúžiť čierna tekutina s aspartamom pri vyrábaní papierovej čítačky QR kódov? Šamani mali skôr koku, čo je bližšie ku Kokakole, než k Pepsi. Idem hľadať Pepsi Max. Bude hneď za zásobami Kolaloky, kde ich bude strážiť Limonádový Joe z origami!

7) Chalúpka s veľkou reklamou

Hľadáme Pepsi Max. Neviem ani kde som, ale keď pozerám do inventára, ktorý mám zhodou okolností v malom balíčku na opasku, tak sa nemôžem prestať diviť. Mám so sebou akési kľúče, asi štyri knihy, obojručnú sekeru čo by som nikdy nezdvihol, no na opasku mi akosi nevádi... a samozrejme, ako inak, celú zbierku dýk, mečov, vrhacích nožov, dva štíty a niekoľko brnení. K tomu červené a modré fľaštičky. Dostal som sa do Diabla? Pre tú srandu vytáhnem tú obrovskú sekeru. V tom vrecku na opasku nič neváži, ale len čo som ju vytiahol, tak ma prevrátila a moja zmätená hlava sa až priveľmi rýchlo dotkla zeme. Sekera leží vedľa mňa a mám pocit, že keby mi padla na nohu, tak potrebujem novú. Čo by na to povedal Wirt?

Fľaštičky dodávajú zdravie a manu, čiže kúzelnú energiu. Čo je ale mojou úlohou v tomto dobrodružstve? Mám ísť niekde bojovať? A čo ak chcem mier, pokoj a jednoducho niekde nahádzať všetky tie zbrane? Nájdem tu nejaký zber železa? Alebo obchodníka, ktorý všetky tieto pre mňa nepotrebné haraburdy vymení za ten spomínaný nápoj?

Rozhodol som sa, že si stopnem trolejbus. Alebo niečo podobné, čo nefunguje na benzín. Možno oslíka. Teda ak nebude priveľmi ukecaný. Ešte by som teoreticky mohol nájsť nejakého alchymistu, ktorý by do tých fľaštičiek, čo nosím so sebou, niečo namiešal.

Rýchle hľadanie. Alchymista predo mnou. Malý domček, na ktorý je obrovská reklama. Veľká červená šípka ukazuje na malé dvere. Tak pre hobita alebo trpaslíka, nie pre mňa. Jednoducho tam vbehnem? Vbehnem asi nie je to úplne najlepšie slovo. Skôr to vidím na opatrné plazenie kombinované s myšlienkou, že by som mal jednoducho schudnúť. Načo je taká veľká reklama a tak malé dvere? Pripomína mi to reklamu Mac vs. PC, kde sa preberalo, koľko peňazí dajú na reklamu a koľko na opravu chýb v systéme Windows Vista.

8) Alchymista a jeho riešenie mimo alchýmie

Vstupujem dnu. Nadávam ako v poslednej cenovej skupine, keď posledné pivo skončí na zemi a ešte sa dorežem na skle. Po tele mám škrabance a začínam nahlas uvažovať, koľko rôznych trpaslíkov, elfov a iných jednotlivcov z fantasy prostredia umiera ročne na tetanus.

Víta ma chlapík, ktorý nesie štýlové, priamo magické oblečenie. Na niečom, čo s použitím fantázie tak trochu pripomína tričko, je znázornený drak, ktorý si vyberá novú harmoniku na základe QR kódu. Rovno sa ho opýtam, či sa u neho dá zohnať Pepsi Max. Tvrdí, že sa dá. Hovorí niečo o premene cukrov a tiež o tom, že by som mal zohnať originálnu Pepsi a potom to forkne na Githube. Fakt neviem, či som vo fantasy svete, alebo v nejakom 64 bitovom steampunku.

Samozrejme sa ho pýtam, či náhodou nevie vyrobiť ten originál. I to, že na vytvorenie čítačky QR kódov z origami jednoducho potrebujem túto čiernu tekutinu. Na to mi on hovorí, že origami veciam nerozumie a čuduje sa, ako tam môže byť 10 ročná záruka na motor, keď to asi nebude mať motor. Na to mu fakt nemám čo odpovedať. Na druhú stranu, keď už som u alchymistu, čo keby našiel ten chlapík iné riešenie? Aj mu hovorím, že hľadám čokoľvek, čo číta QR kódy, a on mi hovorí svoj osobný trik. Vraj sa to volá manželka. Všetko vyčíta, všetko prečíta a ďalej šíri informácie. Mal by som si jednu nájsť a tá mi bude čítať QR kódy. Teda ak pravidelne nakúpim, budem sa jej venovať, budem rešpektovať ju i jej kamarátky a nebudem chuligán, ktorý rozoberie štadión na metlobal. Na toto sú tí alchymisti? Žiadne kúzla a čary, ani špeciality z veľkého hrnca, ale rovno vytiahne takúto múdrosť kdesi z rukáva? A ešte mi povie, že správnu manželku nájdem jednoducho. Správna žena je v armáde, prípadne robí teambuilding pre spokojné vojačky. Mne sa z tých šialeností krásne zväčšuje hlava.

9) Nič na druhú je stále nič

Alchymista mi hovorí ešte jednu myšlienku. A musím sa priznať, že ani v tom najdivnejšom sne by mi nenapadlo, že sa ma to bude niekto pýtať v sne. Vraj by som mal pre neho zohnať nič. Len také obyčajné, nudné nič. Nezáleží na balení, dátume spotreby či na tom, kde bolo to nič vyrobené či priamo odignorované, ale aby to bolo nič.

Vyťahujem z batohu mincu. Jeden forint. Niekde tam bola pri všetkých tých brneniach. Podávam mu to a hovorím, že toto je jedno nič. Na to mi odpovedá, že toto je jedno niečo. A nie jedno nič. Kým to má hodnotu, tak to niečo je. Skúmam všetko čo mám, no všetko má nejakú hodnotu. Takže ak by som išiel na Everest a mal by som so sebou 328 plyšových medvedíkov, každý z nich má hodnotu, aj keby som tam jedného náhodne a len čiastočne úmyselne nechal. Skúsím rôzne slovné hračky, ale aj tie majú vraj nejakú hodnotu. Tak mu hovorím slabý, úplne čajový vtip desaťkrát za sebou, a pre neho to stále má inú hodnotu, lebo to vždy hovorím trochu iným hlasom, netrvá to rovnako dlho v nanosekundách a pár technických múdrosť k tomu. Dokonca som

sa rozhodol, že tomu človeku prisľúbim jedno nič, ale vraj nie je predvolebné obdobie a tak prázdne sľuby nie sú zaujímavé.

Dostal som kvalitný nápad. Zahráme Monopoly. Urobím vlastnú kartičku, ktorú keď si vytiahne, tak tam bude jedno nič. Kartička bez obsahu. Aj som zariadil, aby si ju vytiahol, ale vraj toto nie je nič. Je to karta, ktorá ovplyvňuje hru a tým, že ju vytiahol, zmaril svoje plány na rýchlejšie napredovanie v hre. A tak je to niečo, čo nie je nič.

Možno na to idem celkom zle. Požiadal som ho o ceruzku a následne som na tú kartičku napísal čísla, ktoré vytiahnu v každej súťaži a ešte som pridal mapku k pirátskemu pokladu. Pridal som úplne verný podpis Angeliny Jolie a presne som rozpísal, kto zabil Kennedyho.

10) Ku každej manželke je vifonka zdarma

Na moje prekvapenie súhlasí, že toto je nič. Pre človeka, ktorý má rovnaký papierik s rovnakými informáciami. A to on, alchymista, má. V mladosti riešil niečo s databázami a je z neho mutant, ktorý pozná budúcnosť. A aj to, ako dopadne tento príbeh, ale vraj mi to nechce povedať. Potvora.

Tvrdí, že tá najlepšia manželka pre mňa je v zabudnutej ríši, kde je zabudnutá veža v zabudnutej pevnosti. Tam leží, zabudnutá, neďaleko od zabudnutého draka. Všetko je zabudnuté, ale každý vie presne čo tam je, kde to je a prečo to tam je. Akosi nechápem zmysel, prečo je to zabudnuté, keď na to nikto nezabudol. Chybička v scenári? Alebo jednoducho nebol rozpočet, tak to nelogicky odstrihli?

Aby toho nebolo málo, dostávam ďalší epický quest. Ak donesiem hlavu princeznej a srdce draka, dostanem vifonku. Dokonca si môžem vybrať a údajne sú všetky vegánske a tak nebolo ublížené žiadnemu zvieraťu pri príprave instantnej polievky, ktorú dostanem za hlavu princeznej. Alebo za spomínanú ruku draka. Má drak vlastne ruky? Alebo to, čo má, je možné v plnej miere považovať za ruku?

Rodí sa mi v hlave ekonomický plán. Vrátim sa aj s vifonkou, podpísanou všetkými kráľmi a najväčšími celebritami fantasy sveta. Ešte tam bude aj kráľovská pečať kvality, takže by to malo veľkú hodnotu, aj keby na to dal obchodný reťazec zľavu 50% kvôli dátumu spotreby. Je tu však malý problém. Kde tú zabudnutú ríšu nájdem? Jasné, potrebujem kompas. Taký, ktorý ukazuje na zabudnutú ríšu. Alebo jednoducho navštívim tú zabudnutú ríšu, ktorá je presne v blízkosti severného magnetického póla planéty. Jednoduché.

Najväčší extrém je to, že som si vytvoril kompas z ihly a plaveckého bazéna, ktorý som mal kdesi hlboko v kapse. Už aj viem dobrý smer. K tomu dubu tam vzadu. Normálne som sa bál, že ešte aj schudnem cestou. Nič z toho.

11) Vložte svoj pin

Kráčam k dubu, kde by mala byť celá tá zabudnutá ríša. Kráčam, ale predomnou sa objavuje z ničoho nič malá bránička. Už zase. Tentokrát tam niekto napísal fontom Comic Sans niečo o tom, že by som mal zadať PIN kód. Ale kde? Nevidím žiadnu klávesnicu. Jediné, čo vidím, je neskutočne veľa dlažbočných kociek. To je divné, lebo v tomto svete nie je Fico. Každopádne tých kociek je naozaj neúrekom.

Idem na to logicky. PIN má väčšinou 4 číslice. Tak idem ukladať štyri nuly. Ako uložím štyri nuly? Najskôr skríknem tragikomické tadá, ale nič sa nedeje. Potom tvarujem štyri nuly z tých kociek. Nič sa nedeje. Už zase. Tak sa zahráme na pevnosť Boyard. Niekde tu budú indicie. Dvanásťka pivo, dvanásťročná slečna držiaca to pivo vyzerá dosť divne, lebo stojí na značke symbolizujúcej dvanásťstupňové stúpanie. K tomu jedenásť mesačikov. Pohotovo jeden z nich hovorí, že dvanásť pomiešal rôzne sezónne ovocia a išiel pozrieť, ako Vallo v Bratislave opravil verejné toalety. Žeby to súviselo s PIN kódom? Rozhodol som sa, že namiesto tvarovania jednotlivých čísiel budem dávať jednoducho tie kocky na hromádky. Ani to nemusí byť rovno. Robím kôpky. Jeden, dva, jeden, dva. A aj desaťkrát kontrolujem výsledok, že sa nestalo vôbec nič. Len som sa zašpinil. Prečo nemôžem mať aspoň v sne úplne hygienické dlažbočné kocky?

Dám štyri dvanásťky? Najskôr jedna kopa, potom druhá. A už sa mi nechce. Makám a postupne dávkujem kocku za kockou. Môžem si zaspievať hitovku od Elánu. Si kocka, si kocka si kocka... ale to sú skôr nepravidelné mnohouholníky. Tak si dáme novú pecku. Si nepravidelný mnohouholník... ale potom sa to veľmi nerýmuje so zvyškom. Ale funguje to. Poskladal som štyri dvanásťky a armáda mesačikov zaspieva vraj Access granted. Do rytmu Stairway to Heaven od Led Zeppelin. Už som videl fakt kadečo.

12) Dvanásťka má dobrý nápad

Vstupujem, pričom by som si mal zaobstaráť hrejivú masť a tabletky proti bolesti, lebo chrbát dostáva zabrať. Tá slečna kričí, aby som si spomenul na vybrané slová po D. Kývnem jej, že chápem. A nechápem. Žiadne vybrané slová si nepamätám, možno tak rybu a myš, ale z toho sa nenajem. Vlastne z toho sa najesť dá.

Vstupujem na obrovské nádvorie. Je tak veľké, že sa len tak hemží sprievodcami, ktorí podľa tričiek ovládajú všetky dialekty klingončiny. Samozrejme to začína výpredajovými drevenými vláčikmi, lebo prečo nie. Pri odbere 10 000 vláčikov mám jeden vagónik zdarma. Ľudia a rôzne divné bytosti na to čakajú v rade, predbiehajú sa, strkajú do seba a mlátia sa fitloptami. Hneď by som dal každému minimálne červenú kartu. Úder fitloptou z dvanásťich otočiek určite nie je v pravidlách fair play. A mne hneď napadá, či nie je tých dvanásť akosi priveľa. Kontrolujem svoje questy a nikde sa tam nespomína potreba doniesť vláčik. Alebo vagón. Tak idem ďalej.

Vidím týranú čarodejnicu, ktorá horí a nehorí zároveň. Položili ju na extrémne mokré drevo, ktoré sa nechytá. Pýtam sa, prečo ju vlastne trápia, na čo dostávam rovno dve odpovede. Nielenže bojujú proti populačnej explózií, a tak upaľujú bezdetnú tetu, ale

ešte sa aj obávajú, že vo fantasy svete spôsobí priemyselnú revolúciu. Pomôžem jej. Pošepkám jej do ucha vybrané slová po D a na základe toho zistí, že je neškodná, potrebná, úžasná, zložitá a asi všetko na svete.

Čo tam bolo? Dyk, Dylino, DyCaprio, Dýp Purple a všetko ostatné je súčasťou starého vtípu. Aj dygitálky. Tak čo poviem? Divoký anjel? Na to by mohli skočiť. Tak jej to šepkám, tá to po mne opakuje ako Diviačí anjel a zrazu sú všetci šťastní. Nesú jej ambróziu, červený koberec a okoloidúci Napoleon si od nej pýta autogram. Ďakuje mi. V klingončine. A tak idem ďalej.

13) Bohyňa rozvodov

Čo čert a asi ani nikto nechcel, tá čarodejnica sa na mňa lepí a hovorí, že má skutočnú moc. Môže byť, však je to čarodejnica. Každopádne tvrdí, že je mimoriadne dôležitá a dokonca je bohyňa. To ma zaujalo. Tak som jej povedal, nech rozpráva a preháňa.

Je bohyňa rozvodov, rozchodov, všelijakých vzťahových rozuzlení a douzlení. Má to za trest, ale nevie za aký. A zároveň za odmenu a tiež nevie za akú. Skrátka bordel. Má finančné ohodnotenie, alebo skôr ohodnotenie vo vlašských orechoch, na ktoré má síce alergiu, ale rada ich zbiera. Za rozchod je jeden orech, za rozvod po svadbe má dva orechy. Takže jej plán je donútiť ľudí, ktorí si nerozumejú, aby sa zobrali. Následne príde rozvod. A dva orechy.

Vraj dokázala dať dohromady jednovaječné dvojčiky, následne zariadila rozvod, potom zase svadbu, zase rozvod, zase svadbu a nakoniec, ako inak, rozvod. Zničila úplne ultimátne dva ľudské životy, ale dostala šesť orechov. A ja mám chuť zapáliť ju. Nemal som ešte pred chvíľou v ruke plameňomet?

Po chvíli ku mne pribieha princezná. Tá zo začiatku príbehu. Z nejakého dôvodu má veľkú vlajku s nápisom Sloboda Tibetu. Prichádza mi povedať, že Godot nepríde, lebo chlastal tri dni v kuse a jeho stav je vážny. Ja ale nečakám na Godota, ani na Karla Gotta, len naháňam enviromentálne questy a snažím sa teraz dostať do zabudnutej ríše. Vraj je tam manželka, ktorá je podľa alchymistu dokonalá. Princezná mi však tvrdí, že za ňou budem cestovať márne, lebo je aj tak stále na liečení a po tom, čo ju prichytili ako si sama dala absinth do infúzie, má zakázané návštevy. Ako potom môže byť ideálna? Alebo jednoducho čakala na ideálneho chlapa a čakala tak dlho, že sa zbláznila? A vôbec, prečo dávajú ženské do veží a nedajú ich radšej niekde inde? Napríklad do kameňolomu? Alebo do prírodnej rezervácie?

14) Princezná sa skoro predstavuje

Prekonal som strach, ak som ho niekedy v tomto sne mal, a spýtal som sa tej princeznej na meno. Odpovedala to, čo predtým. Vraj sa s analógovými chlapmi ne baví a kto nevie čítať QR kódy, ten nie je správny chlap. Aj som povedal, že ma to mrzí a moje školstvo ma namiesto toho učilo jazyk, matematiku a iné veci, ale QR kódy tam nepatrili. Som teda v prirodzenej nevýhode, ale nevzdávam sa.

Chce to nápad. MacGyver vytvoril všetko zo všetkého, Indiana Jones našiel najrôznejšie poklady a Tutanchamón spadol z koňa a zabil sa. Ku komu mám najbližšie? Možno potrebujem urobiť to, čo by urobil ujo Jožo z Lehoty. Vypit' si. Nieкто dostane nápady vo vani, nieкто iný keď postupuje cez nepriateľské línie. Ešte aj taký tyranosaurus dostane nápad, keď skočí na kocku lega. Síce to nie je nápad, ale reflex. Už mi tu chýba len trochu náhodnej disharmónie. Jasné, alchymista. Čo keby som za ním zašiel s tým, že chcem, aby mi tu z púpavy a vlčieho maku vytvoril úžasný hormón, enzým alebo čokoľvek, čo mi umožní čítať QR kódy? Ale to je vlastne dosť hlúpe. Snívam, tak mám ísť dopredu, nie nahodiť spiatočku. Chcelo by to Mentos. Jeden mám. Sakra, ďalší product placement. Hodím to do seba a uvažujem. Už to mám! Idem pokračovať v pôvodnom pláne. Díky že ťa mám, Mentos. Teda teraz už nemám.

Zhodou okolností som zistil, ako sa volá tá princezná. Ani na to nepotrebujem QR kód. Volá sa Miš. Minimálne na základe toho, že taký nápis má stužka v jej vlasoch. Možno sa len nevošli ďalšie písmená, kto vie? Každopádne volať sa Miš je zvláštne. Teoreticky môže byť po úprave Miška, čo je super aj v tom, že ju Word nebude podčiarkovať. Mohla by mať aj krátke priezvisko. Teda ak sú v tomto fantasy priezviská. Bude to dobre vyzeráť i v učebných záznamoch. Ak sú v tejto fantasy školy. Nekomplikuje sa to až priveľmi?

15) Finálne zahustenie

Opúšťam tú princeznú a vyberám sa do aquaparku. Ten v sne musí byť. Veľa vody, bohyňa rozvodov niekoho pošle k vode a celkovo bude voda všade, aj v kolene. Otroci, ktorí ešte včera stavali pyramídu, dnes stavajú aquapark. Všetci majú tetovania a čísla na chrbte. To síce majú aj futbalisti, ale otroci častejšie filmujú zranenie. Dom sa stavia od základov, od čoho sa skladá aquapark? Zatiaľ totiž vidím len nápisy, reklamné pútače a architekta, ktorý si trhá všetky vlasy. Otroci pracujú na oplotení, pričom zmes kúziel a drevotriesky vyzerá naozaj pôsobivo.

Niektoré tie nápisy sú fakt divné. Napríklad tento. Aquapark u morského panica. To je názov? Každopádne adresa je udávaná ako zabudnutá ríša – centrum. Ako môže mať ríša, ktorú nieкто zabudol, svoje turistické a kultúrne centrum? Viac ako výstavba diela mi motá hlavu lokálny kastovný systém. Muži sú otroci, ženy

sú vojenský dozor a draci sú hudobný doprovod. Už tu chýba len prevtelený Beethoven s krídlami, ktorý počas klavírneho slad'áku dáva do hudby skutočný oheň.

Princezná sa znovu objavuje. Prichádza a odchádza ako jojo. A donáša mi hokejku urobenú z origami. Ešte sa ani nestačím spýtať, že na čo mi bude, a už mi hovorí o celoročnom použití. V zime na hokej a v lete na to, aby zavádzala. Prípadne aby sa použila na hokejbal. Koľko ľudí chodí do aquaparku hrať hokejbal? Určite nejaký čarodejník, ktorého zoberiem so sebou, aby vyriešil problémy s plastami a otepľovaním. Možno sa nájde lokálny Jonas Quinn, ktorý sa dokáže učiť rýchlejšie ako všetky neuronové siete.

Pozerám sa do diaľky a prichádza strach. Z neďalekého pohoria sa niečo blíži. Niečo mohutné, hlučné a hrozivé. Vyzerá to na barbarický kmeň, ktorý prichádza plieniť. Majú všetko. Meče, sekery, zošívачky a obrovský bluetooth reproduktor hrajúci proruskú propagandou.

16) Dlažobné kocky v srdci a už to ide

Barbari sa blížia! Ako poznám barbarov z fantasy svetov, tak majú silný útok, priemernú obranu a ich kúzlenie býva čistá katastrofa. Je ich veľa. Viac ako tých, čo by sa mohli postaviť na odpor, čo i len elektrický.

Viem, že majú dve slabiny. Jednou je pentahydrát síranu meďnatého, pričom tou druhou sú dlažobné kocky. To neznie veľmi komplikovane, však sa použili napríklad na napísanie PIN kódu do zabudnutej ríše. Nikto však nedokáže prejsť takú vzdialenosť tak rýchlo. Alebo áno? Jasné, fantasy, tak si urobíme interdimenzionálny tunel a zoberiem dlažobné kocky z inej reality, kde bude rozbehaná iná dimenzia v inom vesmíre. Samozrejmosťou je šifrovanie cez NordVPN, čo je už zase ďalší product placement, a keď už tam budem, tak urobím anketu na tému crossover Návrat do Budúcnosti a Farmár hľadá ženu. A možno tam bude Mama ožeň ma, Mama ožeň farmára, Farmár ožeň ma či Mama hľadá ženu s jasnou LGBTI témou.

Každopádne zohnať dlažobné kocky nie je problém. Nachádza sa pri nich práve ten človek, ktorý vymyslel skladanie PIN kódu zo spomínaného materiálu. Kocky mi požičal pod podmienkou, že mi OVB nebude optimalizovať zmluvy a že nebudem mať iného boha ako staroslovenskú bohyňu Mokoš. Prikývol som. Barbari sú zastavení dlažobnými kockami s mikročipmi, ktoré akosi prestali chýbať. Zabudnutá ríša je zachránená.

Princezná sa ma pýta, či ju zoberiem domov. Do môjho hlúpeho sveta. Hovorím, že prečo nie. Len bude musieť byť skontrolovaná, lebo zabudnutá ríša je mimo Schengenský piestor, ale jej to nevaďí. Chce mi pomôcť zachrániť môj svet. Na rozlúčku bozkáva svojho obľúbeného draka aj s harmonikou, berie všetko svoje origami vybavenie a ide. Teším sa. Konečne svet, kde je všetko logické a normálne. Alebo sa mýlim? Každopádne bohyňu rozvodov neberiem, na planéte nie je dostatok orechov.